

ГАЗЕТА
ВЕТЕРАНІВ ВІЙНИ

З нами Правда, з нами Справедливість, з нами Чесність і Честь

Третій Тост

2026 рік

• ЛЮТИЙ

• № 2 (782)

Україна вшанувала учасників бойових дій на території інших держав

● КИЇВ

● ХАРКІВ

● ЗАПОРІЖЖЯ

МИ ЗБЕРЕГЛИ УКРАЇНУ

Звернення Президента України
в четверті роковини початку повномасштабного
вторгнення Росії в Україну

Дорогі українці!
Дорогі українки!

СЬОГОДНІ рівно чотири роки, як Путін бере Київ за три дні. І ось це насправді дуже багато говорить про наш спротив, про те, як же бореться Україна весь цей час. За цими словами – мільйони наших людей. За цими словами – велика сміливість, дуже важка робота, витримка й великий шлях, який Україна долає з 24 лютого.

Цей кабінет, ця маленька кімната в бункері на Банковій, – тут були перші мої розмови з лідерами світу на початку війни. Я тут говорив із Президентом Байденом і саме тут почув: «Володимире, є загроза, вам треба

(Закінчення на 2-й стор.)

● СУМИ

● ХЕРСОН

Фоторепортаж номера – на 2–8-й стор.

МИ ЗБЕРЕГЛИ УКРАЇНУ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

терміново залишити Україну. Ми готові в цьому допомогти». І я тут відповів, що мені потрібна зброя, а не такі.

І не тому, що ми всі такі безстрашні чи такі сталеві. Ми всі – живі люди, і в той день усім нам, усім українцям, було і страшно, і боляче, і в багатьох був шок, і багато хто не знав, що сказати, але на якомусь... на якомусь невидимому рівні всі ми знали, що іншої України в нас немає. Це наш дім, і всі ми розуміли, що треба робити.

Це був такий вибір. Вибір, що тоді зробили мільйони українців та українок. Наші люди не підняли білий прапор, а захищали синьо-жовтий. І окупанти, які думали, що тут їх зустрінуть черги з квітами, побачили черги у військомати. Наші люди обрали опір. І воїни наші – вони стояли міцно, і цивільні захищали міста, захищали наші села, вулиці, подвір'я, звичайні люди, абсолютно, живою стіною зупинили колоні техніки. І всі разом підказували заблукалій Росії єдину вірну дорогу.

Всі розуміли: кожне завтра треба здобувати. Україна повинна була стояти, стояти держава попри все. І попри все мала працювати наша Україна. Багато що робилося саме тут – ми ніколи раніше не показували цей об'єкт. Зараз він порожній, зрозуміло, а на початку війни... на початку війни тут були сотні людей.

Я працював тут, потім я підіймався наверх, я звертався до вас, до людей. Тут була наша команда, уряд, щоденні наради з військовими, дзвінки, пошук рішень – усе необхідне для того, аби Україна вистояла. Треба було доставляти зброю. Доставляли ліки, доставляли їжу в заблоковані ворогом міста. Аби було життя, за яке Україна так відчайдушно бореться.

І, чесно кажучи, ну, бувало по-різному, і тут звучала і офіційна мова, і нелітературна, бо кожен пакет допомоги, кожні санкції проти Росії, кожну партію зброї – усе це треба було реально... реально вигризати. Вигризати віру в Україну. Зробити так, аби світ включився.

І це був ключовий посыл звернень до європейських країн, до Конгресу США, до більшості парламентів світу. І до людей, безумовно, до звичайних людей, до мільйонів в усьому світі: будьте з нами, будьте з Україною, вірте в нас, stand with Ukraine, be brave like Ukraine!

Ці заклики спрацювали, бо українці боролися так, що захоплювало подих. І спротив цей було видно з космосу. Це надихало, абсолютно, тож зовсім скоро всі побачили це синьо-жовте море – тисячі людей із нашими прапорами на площах Європи і світу.

І так поступово, важко, крок за кроком, по цеглині Україна зводила ту опору, яка дозволила витримати: коли ми вистояли перший день війни, найдовший у житті. А потім іще один. І ще один. А далі тиждень. Два. А потім... а потім – місяць. І ми побачили весну.

Ми вибороли її тоді, коли здавалося, цей лютый не закінчиться ніколи. Ми здобули свою першу весну під час великої війни. Це був переломний момент, і вперше тоді в кожного промайнула думка така: зможемо. Україна зможе.

Мені дуже подобається фраза, яку в той час репостив кожен. Такий своєрідний підсумок першого етапу повномасштабної війни, коли Україна сказала: «Ти думаєш, я стала на коліна? Я тільки зав'язала берці».

А попереду був шлях. І навіть у цьому протяжному тунелі не вмістити і мільйонну частину того болю, який Україна пережила за цей час. Болю, який Росія принесла в кожну нашу родину, в кожне українське серце.

Буча. Ірпінь. Бородянка. Братські могили. Гостомель. «Мрія». Харків. Миколаїв. ОДА. Каховська дамба. Запорізька АЕС. Кременчук і Кривий Ріг. Тернопіль і Львів. Оленівка. Часів Яр. Київ. «Охматдит». Краматорськ. Вокзал. Ігравка. Маріуполь. Драмтеатр. Напис «Діти». Одеса. Багатоповерхівка. Дівчинка. Три місяці. Вільнянськ. Пологовий. Немовля. Два дні...

Чоловіки так не воюють. Люди так не вчиняють. Українці цього не забудуть. І нехай ці кадри бачать усі, кому не тисне совість, хто досі простягає руку російському злу й досі купує в Путіна нафту.

Але весь цей час ми не даємо гніву з'їсти нас зсередини, українці перетворюють власну лють на енергію для боротьби й доводять: можна змусити нас спуститись у сховище, але неможливо загнати Україну під землю назавжди. Ми неодмінно підіймаємось, повертаємось, ми продовжуємо боротися, бо боремось ми за життя. За право стояти на своїй землі, дихати своїм повітрям. І Україна добре знає ці відчуття, коли попри все після відбою ми піднімаємось нагору й коли з бомбохвища разом із нами підіймається надія, летить до неба завжди, коли вгору здіймається український прапор – коли він повертався і повертається туди, де має бути по праву.

І це наступний важливий етап нашої боротьби, коли Україна не тільки вистояла й не лише тримає оборону, а коли Україна дає здачі. Коли історію творили цілі міста. Міста-герої. Міста героїв. Якій йшли вперед. Були перші наступи, перші успіхи й те, що неможливо забути: перші очі – очі українців, які дочекались своїх. Балаклія, Ізюм, Куп'янськ, Херсон. І всі бачили, як гнали окупантів із Київщини, гнали із Сумщини, Чернігівщини. І всі дізналися про український телепорт для ворогів на той світ – Чорнобайку. Бачили, як російські ультиматуми ставали жєстами доброї волі. Як Зміїний знову став нашим.

Як слово «бавовна» отримало нове значення, і як ми раділи, коли першу «бавовну» почули на Росії. Це не злорядство, просто так українською звучить справедливість. Звучить «стугною», «вільхою», «нептунном» і гуркотом, із яким крейсер «Москва» йшов на дно. Тоді це була подія, згодом – традиція.

І мало що ще гріє українцям душу так, як кадри палаючих військових об'єктів ворога та його НПЗ. Коли це сталося вперше, це були великі новини. Зараз – майже щоденні.

І те, що раніше здавалося фантастикою, тепер стало нормою. «Петріоти», «айріси», «насамси», F-16. І децю більше: наша зброя, наша далекобійність.

Просто усвідомте: Україна пройшла шлях від точки, коли нам передавали «броніки», до точки, коли ми самі робимо більше 3 мільйонів ефівішок на рік. Від часів, коли ми захоплювалися «джаве-

лінами» й «байрактарами», до дня, коли в нас є свої «січень», «гор», «вампір», «паланиця», «пекло», «рута», «фламінго». Від прохання закрити небо до здатності збивати сотні «шахедів» за ніч. Від іжаків та укріплень на вулицях Києва до Курської операції та «Павутини».

Але й цього недостатньо – ми будемо робити більше, бо Росія не зупиняється, на жаль, і воює всіма методами проти миру, проти нас, проти людей.

Путін розуміє, що не здатен перемогти Україну на полі бою, і «друга армія світу» воює з багатоперехівками й електростанціями. І зараз українці долають найважчу зиму в історії. І терор майже щоденно. І я не знаю, хто б іще таке витримав, не посипався, не похитнувся. Українці це роблять. Це велика встома, безумовно. Якій іще народ може так? Попри війну, всі ці атаки, всі випробування перемагати зло, перемагати зневіру, розпач. І триматись. І триматись у єдності.

І при всьому цьому – здобувати результати всюди. Щоразу після атак відновлюватися. Щоразу наповнювати ракетами нашу ППО. Щоразу йти на роботу. Постійно тримати позиції. Говорити зі світом на рівних. Здобувати кандидатуру в ЄС, повертати додому тисячі наших полонених. І кожен міжнародний майданчик – від Давосу до ООН – робити проукраїнським. Робити голос України у світі гучним, перемагати на «Євробаченні», забираючи «Оскар» і «Бафту», бути абсолютними чемпіонами світу з боксу й доводити, що українці мають честь найвищої проби – набагато дорожче, ніж будь-яке золото цього безхребетного МОК.

Із кожного такого вчинку, з усіх таких кроків, здобутків, маленьких перемог складається велика Україна. Велика, бо в неї є ви. Люди, які надихають планету.

Ми пам'ятаємо, як перші іноземні лідери прибували в Україну на початку цієї війни. І термін «офіційний візит» навіть на йоту не може передати, чим були ці зустрічі для нас. Ми зрозуміли, хто нам дійсно брат і друг, хто не побоявся, не завагався, хто зберіг ім'я і не переживав, як не сердити Путіна. Я хочу подякувати кожному лідеру, який обрав світлий бік історії – обрав Україну. У Європі, США, Канаді, Японії, Австралії. Всім, всім, хто з нами.

І я дуже хочу одного дня прийти сюди з Президентом США. Я точно знаю: тільки побувавши в Україні й побачивши на власні очі наше життя і боротьбу, відчувши наших людей і ось це море болю, – тільки так можна зрозуміти, про що ця війна насправді. І через кого. Хто тут агресор. На кого потрібно тиснути. Зрозуміти, що Україна захищає життя, воює саме за це. І це не вулична бійка. Це напад хворої держави на суверенну, і зрозуміти, що Путін і є ця війна. Він – причина початку й перепона для її закінчення. І ставити на місце треба саме Росію, щоб справжній мир був.

Кажуть, час лікує. Я не впевнений. Принаймні я не знаю, скільки часу треба, аби загоїти всі наші рани. Всі ці болісні питання «скільки?», від яких пече всередині. Скільки виплакано сліз? Скільки атак, підступних ударів? Скільки шрамів на серці? Скільки прапорів на наших кладовищах? Скільки імен?

Да Вінчі. Гренка. Джус. Жека. Тихий. Норд. Петриченко. Машівський. Матрос Віталій Скакун. Лютчик Олександр Оксанченко. Дар'я Лопатіна, Дельта. Лана Чорногорська, Саті. Юлія Березюк. Маргарита Половинко. Тисячі, тисячі героїв, які віддали життя, аби жила Україна. Наші воїни-охоронці. Наші ангіло-охоронці.

Я впевнений, вони точно розповіли Богові всю правду про цю війну. Про те, як ми захищаємось. Захищаємо свою землю, життя, незалежність, свою культуру, історію, свою Софію, своїх людей. Тисяча чотириста шістьдесят два дні повномасштабної війни. Двадцять років від початку агресії Росії. Для когось – ціле життя. Безумовно, ми всі хочемо, щоб війна закінчилась. Але ніхто не дозволить, аби закінчилась Україна. Ми хочемо миру. Сильного, гідного, довгого. І перед кожним раундом перемовин я даю нашої команді дуже чіткі директиви. Це завжди йде закритими указами, але точно не розкрито державну таємницю, якщо скажу головний мій посыл: не обнулити всі ці роки, не знецінити всю боротьбу, відвагу, гідність, усе, що Україна пройшла. Не можна, не можна це віддати, забути, зрадити. Саме тому стільки раундів перемовин і битва за кожне слово, за кожен пункт, за реальні гарантії безпеки, щоб угода була сильною. Історія дивиться на нас уважно. Угода має бути не просто підписана, має бути прийнята – прийнята українцями.

ДОРОГІЙ НАРОДЕ!

Сила, яка тримає нас усі ці роки, – це ви, наші люди. Наш спротив – це ви. Українці. Українки. Кожен, хто не здається. Може, очі наші і втомлені, але спини непохитні. Я хочу подякувати кожному й кожній, хто тримає на своїх плечах незалежність. Кожному воїну – за силу. Вашим батькам, дітям, дружинам, чоловікам – за витримку. Я дякую всім, хто своєю працею робить Україну сильнішою. Хто повертає в наш дім світло й тепло. Хто лікує, волонтерить, хто навчає. І хто вчиться в університеті або у школі. Та вчиться найголовніше – бути людьми, бути українцями. Я пишаюсь вами. Я вірю в кожного й кожну. В усіх, до кого без жодного перебільшення я маю честь звертатись: великий народ великої України.

Згадуючи початок вторгнення і дивлячись на сьогоднішній день, ми маємо повне право сказати: ми захистили незалежність, ми не програли державність, Україна існує, і не лише на карті. Україна – суб'єкт міжнародних відносин. Наша столиця є, стоять Харків, Суми, Чернігів, Дніпро, Запоріжжя, Краматорськ, Одеса, Львів, інші міста. Путін не досягнув своїх цілей. Не зламав українців. Не переміг у цій війні. Ми зберегли Україну, і ми зробимо все, щоб здобути мир. І щоб була справедливість.

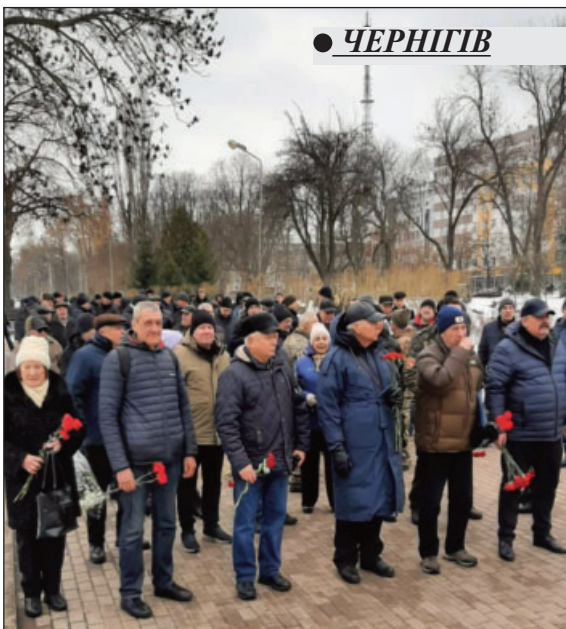
До весни менше тижня. Ми долаємо найважчу зиму в історії. Це факт. І це дуже непросто. Непросто всім вам. Але так само, як у перший день війни, ми продовжуємо будувати своє завтра – крок за кроком, справа за справою, здобуток за здобутком. І кожен результат, кожен успіх, кожне наше «Україна змогла» – заслуга всіх вас. Українського народу.

Слава Україні!

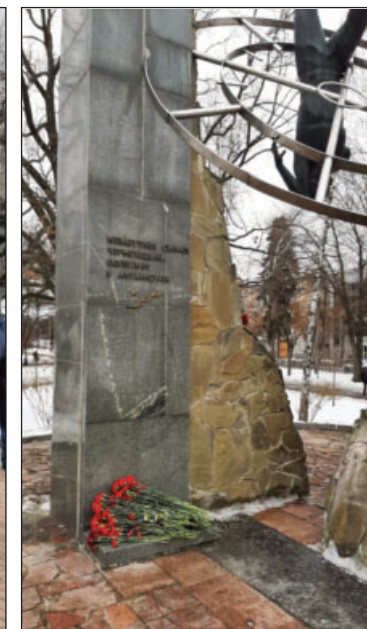
24 лютого 2026 року.

● **КИЇВ**

● **ЧЕРНІГІВ**

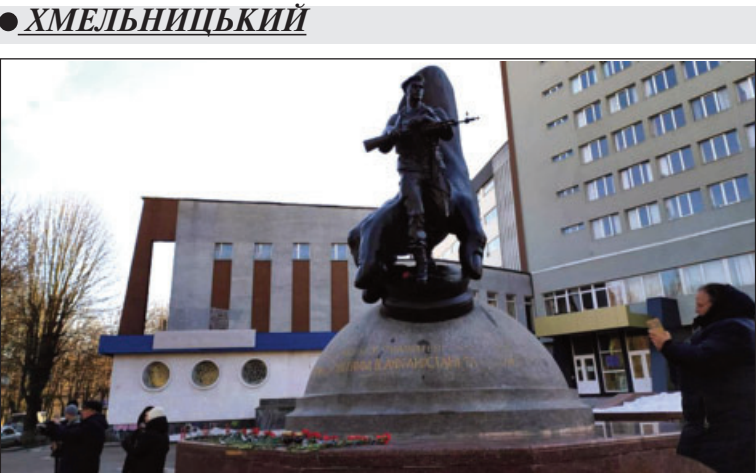
● **МИКОЛАЇВ**

● КРОПИВНИЦЬКИЙ

● ЛУЦЬК

● ЧЕРКАСИ

● ЗАПОРІЖЖЯ

● КРИВИЙ РІГ

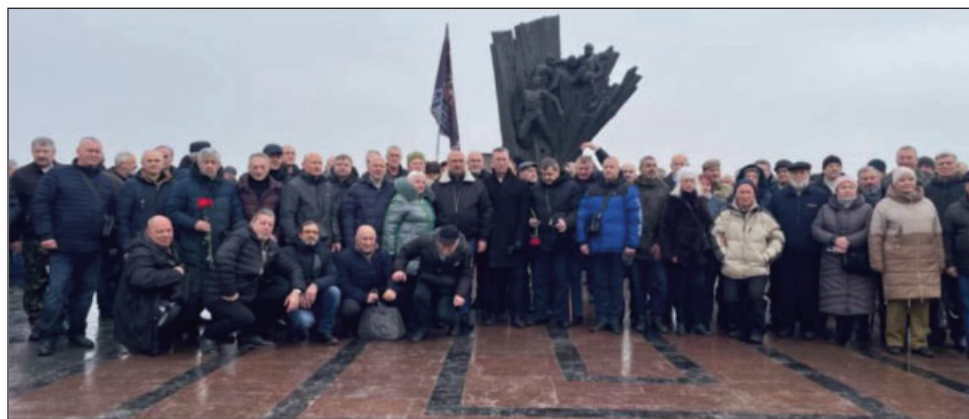
● КАМ'ЯНСЬКЕ

● ЛЕТИЧІВ

● УЖГОРОД

В організаціях УСВА: Тернопільська обласна СВА

РОБОЧА ЗУСТРІЧ

Відбулася робоча зустріч голови Тернопільської обласної військової адміністрації Тараса Пастуха з головою Тернопільської обласної Спільки ветеранів Афганістану Сергієм Лісовим та його заступником Василем Когутом.

● ТЕРНОПІЛЬ

КЕРІВНИКИ ВЕТЕРАНСЬКОЇ спільноти ознайомили очільника області з діяльністю організації та її волонтерського центру "Патріот", який активно допомагає бойовим підрозділам на фронті.

Обговорили питання відзначення в області Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав та 37-ї річниці виведення військ з Афганістану. Прийнято рішення нагородити відзнаками активістів ветеранського руху та волонтерів з числа ветеранів.

Питання про фінансування статутної діяльності Тернопільської обласної організації УСВА за рахунок бюджету буде вирішено у квітні.

Голова Тернопільської ОВА Тарас Пастух подякував керівництву обласної Спільки ветеранів Афганістану за активну громадянську позицію та всебічну підтримку Сил оборони України.

ПРЕС-СЛУЖБА
Тернопільської обласної організації УСВА.

ДОПОМОГА НЕЗЛАМНИМ ГЕРОЯМ

Волонтерський центр «Патріот» Тернопільської обласної Спільки ветеранів Афганістану продовжує активно допомагати Силам оборони України.

УПРОДОВЖ СІЧНЯ-ЛЮТОГО відправлено допомогу на Харківщину, Донеччину та Запоріжжя в бойові підрозділи 105-ї бригади територіальної оборони, 68-ї окремої егерської бригади, 44-ї окремої артилерійської бригади та 65-ї окремої механізованої бригади.

По запитах наших воїнів відправили пічки-«буржуйки», маскувальні сітки, термобілизну та теплі шкарпетки, зимовий військовий одяг, грілки для ніг, рук і тіла, сухий душ, окопні свічки, засоби особистої гігієни, матраци та теплі покривала, продовольчі набори, порційне харчування в ретор пакетах від ресторації «Три бажання» і домашні солодкі смаколики, чай і каву та інше майно і матеріали, які просили наші захисники.

Щиро дякуємо всім людям, хто не стовмився допомагати, а ветеранам-«афганцям» Тернопільщини – за активну громадянську позицію, допомогу і підтримку Сил оборони України!

Василь КОГУТ,
керівник волонтерського центру «Патріот»
Тернопільської обласної організації УСВА.

● ЗВЕНИГОРОДКА

● ЗОЛОТОНОША

Напередодні 37-ї річниці виведення військ Радянського Союзу з Афганістану в Колонній залі Київської міської державної адміністрації відбувся меморіальний захід за участю заступниці голови КМДА з питань здійснення самоврядних повноважень Марини Хонди.

Воїни-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ і сьогодні беруть активну участь у наданні відсічі збройній агресії російських загарбників. Вони стали вагомою, активною силою громадянського суспільства.

Саме воїни-«афганці» одними з перших встановили намети на Майдані Незалежності у 2013 році та стали на захист і охорону наметового містечка.

А у 2014 році, маючи за плечима бойовий досвід, склали основу добровольчих збройних формувань, що йшли на захист України прямо з Майдану.

За дорученням Київського міського голови Віталія Кличка Марина Хонда вручила Подяки, Почесні гра-

моти та нагрудні «Знаки пошани» учасникам бойових дій на території інших держав.

Приємно було зустріти у ролі ведучого заходу бойового побратима, актора театру та кіно, учасника бойових дій в Афганістані, Народного артиста України Сергія Бойка. А несподіванкою вечора стала зустріч з відомими співаками, активними волонтерками (з якими неодноразово виїжджали до сьогоднішніх захисників України) – солістками Заслуженого академічного Ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України, Народною артисткою України Ярославою Руденко та Заслуженою артисткою України Христіною Охитвою.

ПАМ'ЯТЬ І ШАНА

Заключним акордом зустрічі стало спільне фото на згадку.

Щира вдячність керівництву Києва за пам'ять та чуйне ставлення до ветеранської спільноти! Разом ми – сила!

Євген ШВАБ, фото автора.

В організаціях УСВА: Київська міська СВА

ВІЙНА ОЧИМА КИЇВСЬКИХ ДІТЕЙ

Традиційно напередодні Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав і до 37-ї річниці виведення військ Радянського Союзу з Афганістану Київська міська Спілка ветеранів Афганістану спільно з Національним історико-архітектурним музеєм «Київська фортеця» та Дитячою школою мистецтв №6 ім. Г. Жуковського Дніпровського району Києва у Каміній залі провела презентацію виставки творів юних художників «Війна очима дітей».

ПРЕДСТАВЛЕНО понад 80 робіт талановитих юних художників. Кожну створено в умовах обмеженого постачання електроенергії та опалення, недосипання та напруги, в умовах майже щоденних атак російського агресора на Київ. Це емоції та власне сприйняття буремного сьогодення молодими талановитими киянами. Біль, страждання, робота рятувальників на місцях влучань БПЛА і ракет, віра у Сили оборони України та надія на переможе майбуття – основні мотиви творчих робіт.

Хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять полеглих у війнах за межами Батьківщини та в сучасній російсько-українській війні.

Генеральний директор Національного історико-архітектурного музею «Київська фортеця» Оксана Новикова-Вигран, відкриваючи виставку, подякувала присутнім воїнам-інтернаціоналістам за мужність при виконанні військового обов'язку, а юним митцям та їхнім наставникам – за талант, натхнення, патріотизм і високу художню майстерність робіт. Окрему подяку було висловлено за систематичну підтримку Сил оборони України.

Голова Київської міської Спілки ветеранів Афганістану – учасник бойових дій, волонтер, кавалер ордена «За заслуги» Микола Гончаренко подякував митцям, ветеранській спільноті та керівництву музею за багаторічну плідну співпрацю у культурно-естетичному та духовно-патріотичному вихованні, пам'ять про полеглих воїнів і висловив сподівання на подальшу співпрацю.

Директор школи мистецтв №6 Дніпровського району

столиці, голова Київської організації Національної спілки художників України Микола Кутняхов висловив вдячність за можливість взяти участь у заході й запевнив, що дирекція та викладацький склад разом з юними митцями і у подальшому братимуть активну участь у культурно-мистецьких проєктах, надаватимуть посильну гуманітарну допомогу Силам оборони України.

Учасник бойових дій, голова спілки ветеранів Афганістану Служби безпеки України Олег Гаврилюк у своєму виступі звернув увагу присутніх на важливість підтримання на високому рівні бойового духу захисників, консолідацію суспільства у справі надання відсічі агресору та необхідність всебічного забезпечення фронту.

Представники Червоного Хреста України на окремій локації провели інструктивні заняття з надання доме-

дичної допомоги потерпілим при різноманітних травмах і пораненнях.

За активну участь у культурно-естетичному та духовно-патріотичному вихованні організатори, юні митці та викладачі були нагороджені Подяками Української Спілки ветеранів Афганістану за підписом голови УСВА – Героя України Сергія Васильовича Червонописського. Вручили Подяки голова Київської міської Спілки ветеранів Афганістану Микола Гончаренко та його заступниця Наталія Корабельська.

Традиційно після завершення офіційної частини учасники заходу мали нагоду поспілкуватись і скуштувати смачний плов та смаколики, випити гарячого чаю та кави.

Євген ШВАБ, фото автора.

• ДЕСНЯНСЬКИЙ РАЙОН

• ДАРНИЦЬКИЙ РАЙОН

• ПОДІЛЬСЬКИЙ РАЙОН

● РІВНЕ

● КИЇВ

ЗАВЖДИ ВІРНІ ОBOB'ЯЗКУ

участі українців у бойових діях на території інших держав, вірність військовому обов'язку, Героїв минулих воєн та сучасної російсько-української війни. Вже у цій війні понад 40 захисників-гвардійців за виняткову хоробрість і мужність удостоєні високого звання Герой України.

Враховуючи режим воєнного стану та повітряні тривоги, захід було проведено з обмеженням часу та залученням мінімальної кількості ветеранів і особового складу частини.

Капеланом військової ча-

Ветерани внутрішніх військ МВС України та Національної гвардії України, які брали участь у бойових діях на території інших держав, зібралися в одній із військових частин у Києві для вшанування пам'яті загиблих у війнах і військових конфліктах.

ПЕРШИЙ ЗАСТУПНИК голови Асоціації ветеранів внутрішніх військ МВС України та Національної гвардії України Василь Молдавчук розпочав меморіальний захід із оголошення хвилини мовчання. Він нагадав присутнім про історію

стини було проведено поминальний заупокійний молебень за загиблими у війнах на території інших держав та у сучасній російсько-українській війні.

Завершився захід покладанням квітів до пам'ятної дошки на честь військовослужбовців внутрішніх військ МВС України, які брали участь у бойових діях на території інших держав та у миротворчих місіях а також до меморіалу загиблим гвардійцям у сучасній війні.

Євген ШВАБ, фото автора.

● ОДЕСА

31 березня 2026 року в Україні відбудеться індексація пенсій на 12,1%. Про це міністр соціальної політики, сім'ї та єдності України Денис Улютін повідомив під час години запитань до уряду у Верховній Раді України. За його словами, підвищення торкнеться всіх пенсіонерів, які отримують виплати через Пенсійний фонд України.

ПЕНСІЇ БУДЕ ПРОІНДЕКСОВАНО

«31 БЕРЕЗНЯ нами буде проведено індексацію на 12,1%. Це на 4% більше, ніж індекс інфляції, зафіксований за попередній рік. І ця індексація стосується повністю всіх пенсіонерів, які отримують пенсії безпосередньо з Пенсійного фонду», – зазначив міністр.

Важливою передумовою індексації стала фінансова стабільність пенсійної системи. Вперше за багато років Пенсійний фонд розпочинає рік із затвердженим бюджетом, що гарантує передбачуваність виплат для мільйонів українців. «Бюджет Пенсійного фонду 2026 року збалансований і бездефіцитний, становить понад 1,2 трильйона гривень. Це означає передбачуваність у першу чергу для понад 10 мільйонів пенсіонерів», – наголосив Денис Улютін.

Водночас нинішній рівень пенсій потребує подальшого підвищення. Середній розмір пенсії у 2026 році становить приблизно 6500 гривень, однак значна частина пенсіонерів отримує менші виплати. Саме тому індексація є частиною ширших системних змін у пенсійній системі.

«Ми не можемо вважати, що цього достатньо для гідного життя, адже понад 4,3 мільйона пенсіонерів отримують пенсію за віком нижче 6 тисяч гривень», – наголосив міністр.

Міністерство вже завершило розробку нової моделі пенсійної системи та фіналізує законопроект, який має забезпечити довгострокову стабільність і справедливість виплат.

ЯК ЗНАЙТИ ФАХІВЦЯ ІЗ СУПРОВОДУ

Скільки б сервісів, програм і можливостей не створювалося для ветеранів і ветеранок, вони не будуть працювати, якщо про них не знайдуть. Поруч має бути людина, яка не лише розповість про можливості, а й допоможе зорієнтуватися та скористатися ними. Саме тому в Україні активно розширюється мережа фахівців із супроводу, які забезпечують підтримку від першого звернення до результату.

ЗНАЙТИ ФАХІВЦЯ, який працює найближче до вас, дуже просто. Створено два шляхи — онлайн і наживо. Обирайте той, який зручніший саме вам.

Онлайн — через «Ветеран Про» у «Дії»:
1. Відкрийте застосунок «Дія».
2. Перейдіть у розділ «Сервіси» — «Ветеран Про».

3. Оберіть опцію «Пошук фахівця».
4. Введіть ПІБ (якщо шукаєте конкретного фахівця) або область і громаду, де хочете отримати послугу.
5. Натисніть «Застосувати».
6. Ознайомтеся з переліком доступних фахівців — із номером телефону, електронною поштою та інформацією про установи, де вони працюють.

Після звернення обов'язково залиште відгук — поставте оцінку, натиснувши «Поділитися враженнями». Це допомагає відстежувати

якість роботи та покращувати рівень послуг.

Наживо — через підрозділи ветеранської політики

Фахівця із супроводу можна знайти й через підрозділ з питань ветеранської політики у вашому регіоні. Там допоможуть зорієнтуватися в програмах підтримки та підкажуть фахівця, який супроводжуватиме вас на наступних етапах.

До фахівців із супроводу можна звертатися не лише з конкретними проблемами. Це також може бути: базова психологічна підтримка; інформування про можливості навчання, працевлаштування й розвитку; пошук ветеранських спільнот і просторів підтримки, де можна поспілкуватися з однодумцями зі схожим досвідом або просто відпочити.

Більше покрокових інструкцій, сервісів і послуг для ветеранів, ветеранок та їхніх родин — на <https://veteranpro.gov.ua/>.

ЗАТВЕРДЖЕНО СТАНДАРТ ДЛЯ ВЕТЕРАНСЬКИХ ПРОСТОРІВ

В Україні ветеранські простори працюватимуть за єдиним державним стандартом — уряд затвердив Порядок, який закладає правову основу для створення та функціонування таких просторів у громадах як основного осередку підтримки ветеранів й ветеранок, членів їхніх родин.

РОЗВИТОК мережі ветеранських просторів є одним з напрямів державної ветеранської політики. І це рішення — черговий важливий крок у формуванні комплексної системи підтримки тих, хто повертається з війни.

Затверджений Порядок визначає стандарти для державних ветеранських просторів.

Які вимоги до ветеранських просторів?

Усі простори будуть об'єднані єдиним архітектурним стилем, підходами до роботи. Це особливо важливо, адже кожен ветеран і ветеранка незалежно від місця проживання повинні мати однаковий доступ до послуг, реабілітації та підтримки на шляху повернення до цивільного життя.

Порядок визначає ключові напрями роботи ветеранських просторів: інформаційно-консультативна підтримка щодо соціальних гарантій та державних послуг; сприяння професійній та соціальній адаптації; допомога у працевлаштуванні, започаткуванні власної справи; надання психологічної підтримки (як індивідуальної так і групової); правнича допомога; створення середовища для спілкування, взаємодопомоги та обміну досвідом; участь у ветеранських ініціативах і вшануванні

пам'яті загиблих Захисників і Захисниць.

Особливу увагу приділено доступності та безпеці ветеранських просторів. Усі локації мають відповідати безбар'єрним нормам: тактильній та контрастній позначки для людей з порушеннями зору; пандуси, поручні та кнопки виклику для маломобільних людей; наявність укриттів або доступ до них поблизу; можливість облаштування робочих місць для представників державних структур.

Ці вимоги дозволяють зробити ветеранський простір справді відкритим для кожного, хто потребує підтримки, та гарантують безпеку відвідувачів і працівників.

Управління мережею просторів здійснюватиме державне некомерційне товариство «Державний ветеранський простір», а координувати впровадження проекту буде Мінветеранів.

Державні ветеранські простори — це не просто сервісні центри. Це точки опори, де формуються нова філософія взаємодії держави та ветеранської спільноти: з гідністю, увагою, повагою та реальними інструментами допомоги. Усі, хто пройшов горнило війни, повинні мати місце, де їм допоможуть відновитися, знайти інструменти для розвитку та відчуття себе повноцінною частиною своєї громади.

● ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

● ДРОГОБИЧ

● ЛЬВІВ

● ПОЛТАВА

● КОЛОМІЯ

● ЖИТОМИР

● ВІННИЦЯ

● ІЧНЯ

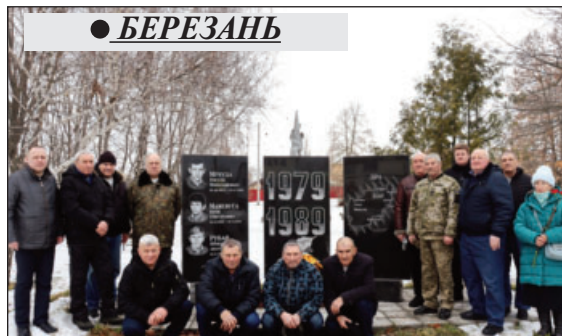

● КІЛІЯ

● ЧЕРНІВЦІ

● ОЧАКІВ● БОБРОВИЦЯ● ЖМЕРИНКА● НОВА ВОДОЛАГА● ВАСИЛЬКІВ● БЕРЕЗАНЬ● ФАСТІВ● СУМИ● СВЯТОШИНСЬКИЙ РАЙОН КИЄВА● ОБУХІВ

Відпочинок

ГОРИ Й ПОЛОНИНИ – КРАЩЕ МІСЦЯ НЕ ЗНАЙТИ

Київська міська Спілка ветеранів Афганістану для покращання морально-психологічного стану ветеранів, захисників України організувала відпочинок в місті Косів Івано-Франківській області.

ГОСТІ ЗІ СТОЛИЦІ проживали в садибі «Живинка» з усіма зручностями, триразовим харчуванням, чаюванням, різними напоями, були щоденні заняття з психологом, участь в майстер-класах з різними фахівцями в інституті прикладного мистецтва та виготовлення виробів власними руками. Усім запам'яталися заняття з іпотерапії зі спеціалістами із залученням карпатських коней, рибальство з подальшим приготуванням спійманої форелі, походи в гори та екскурсійні програми.

Прес-служба КМСВА.

ТТ

ТРЕТІЙ ТОСТ
Ідентифікатор медіа
R30-03455.

Газета заснована у липні 1991 року

ЗАСНОВНИК: УКРАЇНЬСЬКА СПІЛКА ВЕТЕРАНІВ
АФГАНІСТАНУ (ВОЇНІВ-ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ)

РЕДАКЦІЯ НЕ ЗАВЖДИ ПОДІЛЯЄ ПОЗИЦІЮ АВТОРІВ І НЕ МАЄ МОЖЛИВОСТІ ПОВЕРТАТИ РУКОПИСИ. ЛИСТУВАННЯ З ЧИТАЧАМИ – НА СТОРІНКАХ ГАЗЕТИ. ЗА ТОЧНІСТЬ І ДОСТОВІРНІСТЬ ВИКЛАДЕНИХ ФАКТІВ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НЕСЕ АВТОР.

НАША АДРЕСА:

01054, М. КИЇВ, ВУЛ. ЯРОСЛАВІВ ВАЛ, 36Е.
ТЕЛ. 272-47-45, ФАКС 272-50-42.
E-MAIL: USVA2007@UKR.NET
САЙТ: WWW.USVA.ORG.UA

ГАЗЕТУ ВІДДРУКОВАНО У ДРУКАРНІ
ФОП КЛЮЧУК С. М., МІСТО ЧЕРНІВЦІ,
ВУЛ. ЗАВОДСЬКА, 37.
Тираж 2000. Зам. 203.
ІНДЕКС 30224.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

9 786177 229352